

РЕШЕНИЕ

№ 42899

гр. София, 21.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **2331** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на С. Ц. Н. от [населено място] срещу решение № 1040-21-94 от 08.02.2023 г. на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ) – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу разпореждане № 32266 от 20.01.2023 г. на длъжностно лице по 60, ал. 1 от КСО и същото е потвърдено.

С жалбата се иска отмяна на решението, без да са мотивирани конкретни основания по чл. 146, т. 1- 5 от АПК. Жалбоподателката, позовавайки се на чл. 55 от КСО, счита, че злополуката е трудова, като посочва, че на 12.12.2021 г. докато е миела пода в хосписа, пада и настъпва закрыта фрактура на дясна подбедрица. Счита, че е налице внезапно увреждане на здравето на работник, което пряко и непосредствено води до неблагоприятен резултат, както и функционална връзка между увреждането и изпълняваната работа. Моли за отмяна на обжалвания административен акт.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, чрез упълномощен юрисконсулт, дава становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – „Хоспис Парадайз“ ЕООД, чрез адв. И. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на разноски, по представен списък.

Софийска градска прокуратура не дава становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1

от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката С. Ц. Н. е подала декларация за трудова злополука с вх. № 1048/25.11.2022 г. по описа на ТП на НОИ С.-град (л.62), станала с нея в „Хоспис П.“ в [населено място] -работното ѝ място, при миене на коридор в хосписа. Деклариран е вид на увреждането – „счупен крак“, довела до вероятна инвалидност и временна неработоспособност.

Във връзка с подадената декларация директорът на ТП на НОИ С. - град е издал заповед № 1015-21-220/16.12.2022 г. (л. 21), с която а основание чл. 58, ал. 1 от КСО е разпоредил да се извърши разследване на злополуката станала в осигурител „ХОСПИС ПАРАДАЙЗ“ ЕООД със С. Ц. Н..

С писмо изх. № ТЗ 1048/28.11.2022 г. (л. 60), получено на 05.12.2022 г., от осигурителя са изискани протокол за разследване на злополуката - приложение към чл. 2 ал. 2 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки; обяснения от служители на дружеството запознати със станалия инцидент; книга за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа и издадена служебна бележка за проведен начален инструктаж (копие); книга за последен периодичен инструктаж и книга за инструктаж на работното място (копие); трудов договор и последно допълнително споразумение към трудовия договор (копие); длъжностна характеристика (копие) и служебна бележка с двама представители на осигурителя (трите имена и длъжностите) за разследване на злополуката съвместно с Д „ИТ“ С..

С писмо изх. № ТЗ 1048/13.12.2022 г. (л. 58), получено на 26.12.2022 г., от осигурителя са изискани отново служебна бележка с двама представители на осигурителя (трите имена и длъжностите) за разследване на злополуката съвместно с Д „ИТ“ С..

Във връзка с писмото от 28.11.2022 г. от осигурителя е представено становище, в едно с документи, а именно наказателно постановление № 22-2200100 от дата 31.05.2022 г.; жалба срещу наказателно постановление № 22-2200100 от дата 31.05.2022 г.; разпореждане № 10021/1209.2022 г. по адм.н.дело № 8715/2022 г. на СРС; протокол от проведено о.с.з. на дата 11.10.2022 г.; решение на основание чл. 97, ал. 1 от АПК на Изпълнителния директор на ИА - [населено място]; граждански договори за периода 04.01.2021 г. - 01.12.2021 г.

Във връзка с писмото от 13.12.2025 г. е представена и служебна бележка за определените представители, които ще участват в извършване на разследването.

Със заповед на осигурителя (л. 21) е определена комисия в състав: председател - инженер И. И. Б. - гл. инспектор по осигуряването - ТП на НОИ С. град и членове: Г. Й. – главен инспектор Д”ИТ” С. град; Б. А. - консултант по сигурност на данни и д-р С. С. - лекар, ортопед-травматолог, която да извърши разследване, което да приключи до 19.12.2022 г.

За извършеното разследване е съставен протокол № 3 от 12.01.2023 г., в който са описани резултатите от него (л. 19). Посочено е, че С. Н. е била назначена в Хоспис П.“ ЕООД с граждански договор № 123/ 01.12.2021 г., да изпълнява дейност по хигиенизиране и дезинфекция на (осем) стаи и коридор, като е описано, че договорът е за срок от 01.12.2021 г. до 31.12.2021 г. и не е подписан от С. Ц. Н.. Обсъдени са обясненията дадени от жалбоподателката, според които а 12.12.2021 г. по време на работа докато мие коридора в „ХОСПИС П.“ ЕООД в [населено място] пада и си счупва крак, а дежурната медицинска сестра извика бърза помощ. Посочено е, че С. Н. не е представила медицински документи от 12.12.2021 г. с осигурител Хоспис П.“ ЕООД, както и че при извършената проверка в информационната система на НОИ се е установило, че не са подадени уведомления по чл. 62 от КТ за сключен трудов договор със С. Ц. Н.. Не са подавани и данни по Наредба Н-8/29.12.2005г. от министъра на финансите за осигуряване на лицето по трудови правоотношения. С. Ц. Н. не е осигурена за трудова злополука по смисъла на чл. 4 ал. 1 и ал. 2 и чл. 4а от Кодекса за социално осигуряване.

Последвало е издаване на разпореждане № 32266 от 20.01.2023 г. на длъжностно лице при ТП на НОИ – С. град (л.16), с което на основание чл. 60, ал. 1 от КСО декларираната злополука с вх. № 1048/25.11.2022 г. не е приета за трудова. Разпореждането е мотивирано с констатациите, че е видно, че С. Н. е претърпяла инцидент на 12.12.2021 г. по време на работа, но след извършена проверка в информационната система на НОИ и установената липса на подадени уведомления по чл. 62 от КТ за сключен трудов договор между С. Ц. Н. и „Хоспис Парадайз“ ЕООД; данни по Наредба Н-8/29.12.2005 г. от министъра на финансите за осигуряване на лицето по трудови правоотношения, следва да се приеме, че същата не е осигурена за трудова злополука по смисъла на чл. 4 ал. 1 и ал. 2 и чл. 4а от КСО. Предвид което не е осъществен сложния фактически състав на чл. 55, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване за класифициране на злополуката като трудова тъй като не е налице един от конститутивните признаци на трудовата злополука, а именно злополуката да е станала с осигурено лице по чл. 4 ал. 1 и ал. 2 от КСО .

Описаното разпореждане е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с процесното Решение № 1040-21-94 от 08.02.2023 г. (л. 9) го е потвърдил, отхвърляйки доводите за неговата незаконосъобразност.

Решението е връчено на жалбоподателката на 16.02.2023 г., видно от приложеното на л. 12 известие за доставяне.

В проведеното открито съдебно заседание на 10.10.2023 г. от жалбоподателката са представени Наказателно постановление (НП) от 31.05.2022 г. за налагане на административно наказание на „Хоспис Парадайз“ ЕООД; решение № 2036/02.05.2023 г. по АНД № 20221110208715/2022 г. на СРС, с което е потвърдено посоченото НП; жалба от „Хоспис Парадайз“ ЕООД, чрез Дирекция „Инспекция по труда“ до СРС – първа страница от тази жалба; уведомително писмо от Г. Д. А. – управител на „Хоспис Парадайз“ ЕООД, с изх. № 6/07.02.2022 г. до жалбоподателката С. Ц. Н.; фиш за спешна медицинска помощ от 12.12.2021 г. за С. Ц. Н.; епикриза към ИЗ № 39476/2021 г. от „Клиника по ортопедия и травматология, хирургия на ръка и реконструктивна хирургия“; определение № 7596/24.02.2023 г. по гр. д. № 20221110148759/2022 г. по описа на 65 състав, по описа на СРС; декларация от С. Ц. Н. за деклариран адрес, на който живее и месторабота от 23.03.2020 г.; решение № 5058/25.07.2023 г. по дело № 5228/2023 г. по описа на АССГ, както и протокол от съдебно заседание на 28.09.2023 г. по дело № 48759/2022 г. на СРС.

С протоколно определение от 10.10.2023 г. производството по делото е спряно о приключване с влязло в сила решение на производството по гр. дело № 20221110148759 по описа на 2022 г. на СРС.

С определение от 11.10.2025 г. във връзка с постановеното решение № 4393/07.07.2025 г., по въззивно гражданско дело № 1405/2024г. по описа на СГС производството по настоящето дело е възобновено.

На л. 136 е приложено решението на СГС, с което се потвърждава решението по гр. дело № 48759/2022 г. на СРС, в обжалваната част. В мотивите си съдът споделя решаващия извод на СРС, че между „страните не е налице трудово правоотношение. Между страните липсва сключен в изискваната от закона писмена форма трудов договор, което не е и спорно между страните. Не може да бъде прието, че представените и описани по-горе граждански договори могат да бъдат счетени за документ, съдържащ насрещни волеизявления на двете страни за сключване на трудов договор. В случая не е налице и добросъвестност на работника – същата не само, че не твърди да е подавала молба или заявление за приемане на работа, нито, че е получила насрещно изявление, че е приета на работа, а напротив – ищецът е била наясно, че е работила при ответника без сключен трудов договор“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана и в законоустановения срок

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г“ от КСО разпорежданията за признаване или непризнаване на злополуката за трудова се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. По силата на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им.

При тази нормативна уредба и приложената на л. 7 Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че оспореното Решение № 1040-21-94 от 08.02.2023 г. е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ – С.-град.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № 32266/20.01.2023 г., издадено от инж. И. Б. – главен инспектор по осигуряването в сектор „Трудови злополуки“, отдел „Контрол по разходите на ДОО“, който съгласно заповед № 1015-21-143/07.06.2018 г. (л. 8) на директора на ТП на НОИ С.-град, е определен да издава разпореждания по чл. 60, ал. 1 от КСО за приемане или неприемане на злополуката като трудова.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията за форма съгласно чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са фактически и правни основания за издаването им. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност.

При преценка на материална законосъобразност на акта съдът намира следното:

Трудовата злополука като осигурен социален риск е легално определена в нормата на чл. 55, ал. 1 от КСО, в която са установени юридическите белези и кумулативно изискуемите предпоставки, с наличието на които законодателят обвързва приемането на дадена злополука за трудова. Същите са както следва: 1. внезапно увреждане на здравето (внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло); 2. злополуката да е станала с осигурено лице; 3. неблагоприятен резултат от увреждането - неработоспособност или смърт; 4. причинна връзка -неблагоприятният резултат да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства; 5. увреждането да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на осигурителя и 6. наличие на функционална връзка между настъпилото увреждане на здравето и условията на труд.

В тази връзка съдът прави извод, че ако някой от гореизброените елементи липсва, злополуката не може да се квалифицира като трудова.

От съвкупната преценка на представените от административния орган доказателства, в това число и от събраните допълнително писмени доказателства по делото, може да се направи обоснован извод, че в случая не са налице всички предпоставки, визирани в чл. 55, ал. 1 от КСО.

Жалбоподателката не е била осигурено лице по смисъла на КСО. Следователно не е осъществен сложният фактически състав на чл. 55. ал. 1 от КСО за класифициране на злополуката като трудова, тъй като не е налице един от признаци на трудовата злополука, а именно злополуката да е станала с осигурено лице.

Спорно в процесния случай е заключението, направено от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО, възприето и с решението на директора на ТП на НОИ С. - град, че претърпяното от

жалбоподателката увреждане – счупване на крак, за което пред съда е представена епикриза, е станало с лице, което не е осигурено за всички осигурени социални рискове.

Логическото тълкуване на нормата на чл. 55 от КСО налага извода, че трудова злополука е налице при всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършена работа по трудово правоотношение или друг осигурителен повод по чл. 4 от КСО. Тъй като доказателства в насока да е извършвана работа по трудово правоотношение или да е налице друг осигурителен повод по чл. 4 от КСО липсват по делото, настоящият състав намира извода на административния орган, че станалата злополука с жалбоподателката не може да бъде призната за трудова, за правилен.

По делото безспорно е установено, че жалбоподателката няма сключен трудов договор (представени са само граждански), установено е и, че по данни в системата на НОИ не са подавани уведомления по чл. 62 от КТ за сключен трудов договор.

Горният извод се потвърждава и от представеното по делото решение, постановено на основание чл. 97, ал. 1 от АПК, от изпълнителния директор на дирекция „Инспекция по труда“ С., с което е отхвърлена жалбата на жалбоподателката за отмяна на отказ за издаване на постановление по реда на чл. 405а от Кодекса на труда, с което да се обяви съществуването на трудово правоотношение между С. Ц. Н. и „Хоспис Парадайз“ ЕООД. Това, че между жалбоподателката и „Хоспис П.“ не е налице трудово правоотношение се потвърждава и от влязлото в сила решение на СРС, постановено по гр. дело № 48759/2022 г.

Видно от разпоредба на чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на осигурено лице е дадена в § 1, т. 3 от ДР на КСО и това е „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. Правилно в тази връзка административният орган е мотивирал извод, че жалбоподателката не е била осигурено лице. Същата няма сключен трудов договор по данни в системата на НОИ и не са подавани уведомления по чл. 62 от КТ за сключен такъв.

Доказателства в обратен смисъл по настоящето дело не се представиха.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че решение № 1040-21-94 от 08.02.2023 г. на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт – С. - град, с което е потвърдено разпореждане № 32266 от 20.01.2023 г. на длъжностно лице по 60, ал. 1 от КСО е законосъобразно, постановено е при спазването на процесуалните правила и материалния закон и е съобразено с целта на закона.

Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, в съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и осъществените от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде определено в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 200 лева.

Разноски за настоящето производство се дължат и на заинтересованата страна, като размерът им следва да бъде определен на доказаните по делото 500 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66-ти състав

Р Е Ш И :

отхвърля жалбата на С. Ц. Н. от [населено място] срещу решение № 1040-21-94 от 08.02.2023 г. на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт– С.-град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу разпореждане № 32266 от 20.01.2023 г. на длъжностно лице по 60, ал. 1 от КСО и същото е потвърдено.

ОСЪЖДА С. Ц. Н. от [населено място] да заплати на Националния осигурителен институт разноски за настоящата инстанция в размер на 200 (двеста) лева.

ОСЪЖДА С. Ц. Н. от [населено място] да заплати на „Хоспис Парадайз” ЕООД, ЕИК:[ЕИК] разноски за настоящата инстанция в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: